

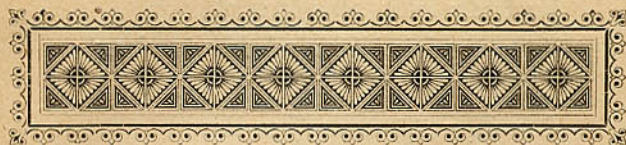
Med tunga sinnen togo Ingrid och Erik afsked af hvarandra.

Då de första väna sipporna påföljande år åter öppnade sina knoppar för vårsolens värmande strålar, kom åter ett bref från Gottland att ung Erik dött hjälteodden i ett sjöslag emot jutarne.

Skön Ingrids sorg öfver Eriks död var gränslös. Hon tynade märkbart af dag för dag. Blek som en fridlös hamm såg man henne oftast sitta på stranden af den ensliga holmen, kvädande sin sorg för hafvets vågor, som sorglösa slogo sina harposlag mot strandens stenar.

Den sista vän som än fans kvar
 Ut i den mörka natten kall,
 Det hafvets sköna jungfru var,
 Som sjöng sin sång vid vågors svall:
 „Besviken är ditt hjärtas tro,
 Kom flyg till mig i högblå sal;
 I djupet finnes frid och ro,
 Här domna sorg och grymma kval.“

En natt var skön Ingrid försvunnen utan att någon visste hvarthän, och icke många dagar därefter nedmyllades i Hammö kyrkogård de jordiska lämningarna efter den årbrutne Magnus.

I höstnatten.

Naturen andas blott frid och hopp
 Ut i den halfdunkla höstkvällen;
 Då hissar fiskarn så gladt i topp
 Sin flagg samt skjuter sin slup från hällen.

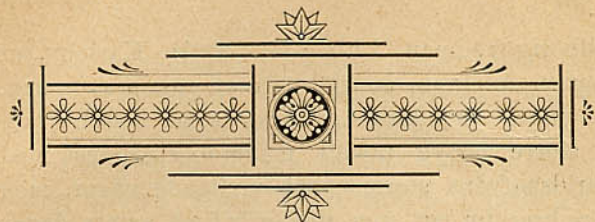
De ystra böljor mot bogen slå,
 Och seglet sväller så stolt för vinden;
 Snart sjunker sol ut i böljan blå,
 Men slupen seglar så snabb som hinden.

Och fiskarns maka hon står där kvar
 I låga stugan och ber till Herran,
 Hon ser hur seglet så snöhvitt far,
 Till dess det skymmes långt bort i fjärran.

Nu breder natten sitt mörker ut
Kring strandens klippor och hafvets vågor;
En kolsvart molnstod står upp till slut,
Och döljer stjärnornas ljusa lågor.

Då kommer stormen med tordöns gny,
På vreda vågor så vildt han ryter,
Och rågnets öser ur svartnad sky,
Mot kustens klippor sig bränning bryter.

När morgon kommer på ljusblå stråt
Går solen upp; knapt en vindkvar leker —
Dess strålar träffa en kullvräkt båt,
Hvars bräktta roder en bölja smeker.

En begrafning utan lik.

Sannfärdig skepparehistorie.

Bland de österbottniska småstäderna torde intill senaste tider näppeligen någon haft att uppvisa så många gemytliga kärnfriska original som den hedervärda sjö- och stapelstaden Gamla Karleby. De hafva nu under tidernas lopp nästan mangrant samlats till sina fäder, och vår tid är icke egnad att dana stort annat än dussinmänniskor.

Åt eftervärlden vilja vi därför rädda minnet af en bland Gamla Karlebys mest typiska personligheter under seklets midt nämligen sjökaptenen Aspgren, ursprungligen bördig från Sverige men naturaliserad finländare till lif och själ.

Under de närmaste åren näst efter 1854—1855 års orientaliska krig fördes jakten "Onni".

tillhörig rådman Lithén i Gamla Karleby, af kapten Aspgren, en sjöbjörn af gamla stammen. I yngre år hade gubben som befälhafvare å större fartyg utstått mången svår dust med världshafvens stormar och vredgade vågor, men föredrog nu att som tidsfördrif på gamla dagar segla mellan Stockholm, Gefle och Söderhamn samt kuststäderna i Österbotten med landtmanna-produkter. Utrustad med ett gladt lynne var Aspgren en gärna sedd gäst såväl på „klubben“, hos „pappa Sergeeff“ som också på „Gästis“, de tre enda Bacchi tempel, som den tiden funnos i Gamla Karleby, en bland de landsortsstäder i Finland, der man uppställt som en gyllene lefnadsregel att

„När man skall festa,
Man gör sitt bästa“ o. s. v.

Lika glad och lifvad som Aspgren var på landbacken i vänners lag och vid glasens klang, lika fruktad var han af sina underhafvande på sjön. Han svor nämligen och grasserade som en hundturk. Omsider blef det för gubben stört omöjligt att få några matrosar från nära näjder, utan fick han lor att vara nöjd, om han kunde vid behof få fatt i några första resans pojkar från Närpes eller Sastmola.

En synnerligen inventiös metod hade „gubben“ uppfunnit för att bibringa dessa gröngölingar de första begreppen om navigation.

Det gick så till att „gubben“ ett par timmar innan skutan skulle lyfta ankare ropade „alle man på däck!“

„Nå pojkar, han I varit på sjön förut?“

„Nej“, ljöd i nio fall af tio svaret.

„Ja det där kunde jag ge mig blanka fan på! Nå då vet ni inte håller skilnaden mellan styrbord och babord, lovart och lä, med mera dylikt?“

„Nej, inte ha vi hört talas om något dylikt förr inte.“

„Nå kännen I till namnen på korten i en kortpacke?“

„Ja, bevars!“

„Nå, då komma vi godt till rätta“, fortfor gubben och drog fram ur fickan en gammal utsliten kortlek.

„Pass opp pojkar nu, ruter ess naglar jag fast vid styrbords reling, klöfver ess på babords-sidan, hjärter ess på backen vid vindspelet och spader ess på ratten akterut. Hjärter dam är storseglet, klöfverdam focken, spader dam klyfvaren och ruterdam gaffeltoppseglet. Lovart är den sidan, som sticker under frisk bris upp till väders och från läsidan fån I stundom se hvita grynvällingen forsa in. Förstån I eller hvad?“

Genom denna enkla men praktiska metod hade Aspgrén under årens lopp danat till sjömän åtskilliga enfaldeligen förestälde landkrabbor.

Det var på hösten anno 1858, samma år som den „stora kometen“ gjorde en hop medborgare på planeten Tellus och möjligen äfven på andra planeter yra i nattmössan. Jakten „Onni“ låg på retur från Stockholm till Gamla Karleby, med hängande segel för stiltje i „Raumsjön“. Kapten Aspgrén hade efter inmundigade sju groggar gått till kojs, rormannen satt halfsofvande vid ratten, och de tvänne öfriga af „Onnis“ besättning roade sig efter bästa förmåga med att spela „Mylly-Matti“ på akterskyligtet.

Vid pass „åtta glas“ på natten, d. v. s. vid midnatt, uppsteg en stark sydväst, som hvinade i tackel och tåg. Den ena störsjön efter andra slog babordvarts öfver „Onnis“ akterstäf, samtliga segel revvades, det började knaka i gamla „Onnis“ skrof, som gaf ifrån sig dofva suckar hvarje gång en brottsjö slog öfver detsamma. Omsider, vid daggryningen, hade jakten sprungit läck och bogsprötet blifvit svårt ramponerad. „Alle man till pumpen!“ ljöd befälhafvarens stämma, men huru man än pumpade för brinnkära livvet, kom det alltmer vatten i rummet. Klockan 8 på morgonen varskoddes en svensk skonert på två engelska mils afstånd lovarts. Tvärt emot kaptenens befallning hissade den af

nattens mödor uttröttade besättningen nödflagg. Skonerten drejade bi, och under Aspgréns lifligaste protester lämnade hans besättning „Onni“, som nu var till hälften fylld med vatten. Man uppmanade Aspgrén att följa exemplet, men det var omöjligt att öfvertala honom därtill.

„Edra fördömda sunprunkare, jag skall, f—n i min talj, en gång kölhala er, när vi nästa gång råkas!“ ljöd hans afskedshälsning till de bortresande olyckskamraterna.

Och i tvänne dygn höll gubben Aspgrén ut ombord på „Onni“, som egendomligt nog upphört att läka. Tilläfventyrs hade genom skutans öfverhalningar en del af lasten, som bestod af tygpäckor, rullat emot läckan, samt tilltäpt densamma. Vare härmed huru som helst, men omsider började den öfvergifne kaptenen känna det något kusligt att vara emsam ombord, hvarför han präjade an ett förbiseglande barkskepp „Argo“ från Skellefteå, med anhållan om assistens, som icke håller vägrades. Aspgrén embarkerade alltså ombord på „Argo“, under det att „Onni“ lämnades vind för våg.

Två veckor efteråt träffade några fiskare vid Tankar, tre mil från Yxpila hamn, på jakten „Onni“, som inbogserades till gamla hamnen vid Gamla Karleby, hvilken vid denna tid ännu var farbar. Man antog naturligtvis att gubben Aspgrén icke mera fans bland de lefvandes an-

tal, utan lag på hafvets botten, hvarför en sorgfest anställdes till hans minne. Till sorgehuset, der fönstren voro beklädda med lakan, blefvo stadens samtliga hemmavarande sjökaptener, affärsmän äfvensom öfrige ortens honoratiores inbjudne, och stämningen var som högtidligast, då dörrarne sprungo upp med ett häftigt brak, och in trädde ingen mer och ingen mindre än gubben Aspgren själf, lika fryntlig och beläten som tillföre.

„Hvem tusan ställer till begrafning här i mitt hus, och hvar har ni liket?“ utbrast han.

Den förste, som hämtade sig af den förbluffade grafölsskaran, var rådmann L., som steg upp och välkomnade „liket“, anhållande om förklaring öfver hans bortavaro samt huru han nu så där apropos kom hem för att „titta“.

„Ingenting är enklare än det“, genmälte gubben Aspgren, „att jag lämnade „Omni“ på höjden af Sideby udde, därifrån jag reste till Skellefteå. Landsvägen kom jag sedan till Umeå, med en galeas till Replot skären, därifrån vidare med skötbåt till Wasa och sedan med ångaren Suomi hit. Men eftersom ni tänkt på gubben i döden, så ska vi också fira hans uppståndelse med „fröjd i hjärtan och pokaler!“

„Hip, hip, hip, hurrah!“ ljöd det i korus.

I ett för tillfället lämpadt torroligt tal, som tyvärr ej uppptecknats — stenografin låg nämli-

gen då i sin linda — tolkade kapten Oriander vännernas glädje öfver att återse den „oköhlade“ Aspgren välbehållen på *terra firma*.

Kapten Aspgren påstod att detta var den trefligaste begrafning, som han under sin lifstid varit med om. Den afslöts långt in på småtimmarna, då stadens tuppar redan galat sig hesa, med „stövvelkadrilj“ och „svenska menuetten“.

En vintertur på Express.

Den 1 mars 1890 var det lif och rörelse på stora molon i Hangö. „Express“, „Iris“ och „Nidaros“ skulle samtidigt löpa ut genom isen. Efter häfdvunnen vana hade en skådeslysten människoskara samlats på skeppsbron. Mellan skaror af ångbåtskommissionärer, kontorister och dreserade samt oppklädda springpojkar, tultjänstemän, poliser, lindrigt nyktre emigranter och hamnarbetare i brokigt virvarr rörde sig stadens eleganta damer med elastiska och graciösa steg. Vid belysningen af de elektriska bågglamporna och månens dallrande strålar tedde hamnen en storstadsläk anblick.

Då Express klockan 8 på aftonen, under de till att antal af sextiotvå uppgående utvandrarnes jubelrop, skulle gå ut i samma rämma, som hon dagen förut gjort klar, hade Nidaros med sedvanlig dansk „selvfølelse“ lagt sig på tvären

öfver densamma. Icke dästo mindre gick det som „lappa vantar i månsken“ att komma förbi detta opåräknade hinder.

Natten var lugn och vacker, termometern visade tre grader öfver fryspunkten, och månen sken vemodigt öfver det hvitskimrande isfältet, som med ett gnisslande och klirrande ljud gaf vika för ångarens kraftiga bog, hvilken härs och tvärs sprängde ormlika sprickor i den 4 till 5 tum tjocka hafsisen, hvilken sträkte sig 14 engelska miles ut i hafvet.

Då den sista ljusglinten från Hangö försvann ur sikte vid synkretsen, uppstämde utvandrarna „vårt land“, som klingade helt vemodigt i den stilla vinternatten. Senare på natten började den ena glada stumpen efter den andra aflösa hvarandra.

Under en af pauserna närmade sig en gammal frägvis fru till de svenske österbottningarne, ställande till dem följande fråga:

„Är det inte rysligt hjärtlöst gjort att så där öfvergifva Ert dyra fosterland?“

„Om vi skull' börj' vänt' upa bätter tider här hemma, så gar he så langt, så vi få sätt snaron upa nackjen“ genmälde tvärsäkert en ung hemmansson från trakten af Nykarleby.

Den moraliserande gamla damen försvann i en hytt.

Tidigt på morgonen, som var solbeglänsat och vacker, fingo vi Korsös och Grönskärs fyrbåkar i sikte. Hafvet hvälfde sig i en sakta dyning mot de nakna „kobbarna“ och med förtjusning betraktade vi den vackra fjällika betäckning, som bildat sig på vattenytan under isbildningen. Dessa ått- å tolfkantiga tunna „fjäll“ voro regelbundet placerade vid hvarandra såsom stenarne på en stadsgata, och de skimrade i solljuset som miljarder ädelstenar.

På akterdäck rörde sig af och an eleganta damer och herrar. De sistnämdes utsökt modärna och smakfulla värdräkter antydde noggsamt att de nyligen varit underkastade en yttre metamorfos hos herr O. Olander Skillnaden 2, som för Helsingfors är hvad Kongl. hofleverantören Kaeding varit och är för Stockholm.

På Sandhamn svajade den gamla kära gulblå flaggen öfver tullhuset, en hvit tvåvåningsbyggnad, som imponerande höjde sig öfver en mängd huller om buller om hvarandra kastade små oansenliga idylliska träkåkar.

Naturen är visserligen karg och föga inbjudande, men den lilla fiskare- och lotsbyn är dock af intresse, ty det var här den glade skalden Elias Sehlstedt tillbringade de senaste åren af sin lifstid som tullförvaltare, och här var det som han under impulsen af det friska skärgårdslifvet och böljornas ystra lekar sammanskref sina af

ofördärfvad lefnadslust och sprittande humor besjälade visor.

Det är om Sandhamns ödsliga natur som Sehlstedt i ett anfall af misshumör kväder:

„Den blida våren är oändligt skön
På andra håll, men inte här på ön.
Då himlen öfveralt är blå och skär,
Ha vi en grå och dimmig atmosfär:
Då annat folk af blommor har sin lust,
Planterar hafvet drifis på vår kust. —

Och ingen svan naturen har bestått
En säl man ser ibland med svart kalott,
Och ingen fisk vill hedra våra skär,
Om ej en flabbig torsk gör sig besvär.
En skog står skrytsam på vår kust, men gles
Och torr och mager som vår långkatkes.
Och fågelsång, ack! däraf är här tunt:
Kanske en mäs — men hvad är det för strunt?“

Öfver fjärdar och sund, belagda med delvis sex tums kärnis, ångade Express vidare förbi den i bärg insprängda fästningen *Oskar Fredriksborg*, som med dess pansarbrytande grofva kanoner är belägen midt emot den på Värmdölandet befintliga skansen *Fredriksborg*. Förbi Rindön med dess äfven i sin vinterdräkt intagande brådstupa stränder går farleden till Vaxholms fästning. Tätt i den af Express öppnade rännan manövrerade Gottlands ångaren „Polhem“, följd hack i häl af en bland bolaget „Neptuns“ bärgningsångare.

Det måste hafva varit en vacker anblick att från någon af stränderna betrakta denna regatta bland Bores bognande brakande isar.

I det täcka Tenösundet vid Vaxholm stannade „Express“ några minuter, under hvilken tid vi voro i tillfälle att beundra den smånätta och trefliga stadens tjusande omgifningar samt de svenske soldaternas stilfulla uniformer, uppburna med heder af verkliga Adonisgestalter.

Uppå öfre däck för-om kommandobryggan hade emigranterna arrangerat en impromptubal, och vid tonerna från en „svängknarku“ eller dragspel trädde de österbottniska ungdomarne, iförde storstöflar, pelsrockar och ullvantar den ena polskan och valsen efter den andra.

Då rännan mellan Vaxholm och Stockholm ständigt hålles öppen med isbrytaren, började vi göra god fart. Styrbordvarts skymtar *Bogesunds* präktiga härresäte förbi oss på den bärgiga och skogbevuxna norra stranden af Askrike fjärden och så gick färden vidare förbi Kummelnäs, Skepparholmen, Hasseludden, Kungshamn, Vikingsborg m. fl. förtjusande villor på Värmdön. I N. O. på Lidingölandet ligga Elfvik, Gunnarstorp, Käppala säg, Kragenäs, Högudden, Bellevue, Mölna och Skärsätra. Ännu några minuter till och vi uppfånga den första skymten af Stockholms mångbesjungna djurgård med dess sekler gamla ekar och många täcka villor till höger och

till vänster varsna vi kupolen af Katrina kyrka. Ännu en sväng förbi Blockhusudden, och den tjusande fagra „Mälaredrottningen“ utbreder för våra ögon sin oförlikneligt fängslande prakt.

Vid landstigningen blefvo de finländske emigranterna omsvärmade af en mängd förtjänsthungrande emigrantrunnare, från hvilkas närgångenhet de hade svårt att reda sig. Omsider lyckades de få fatt på agenterna för Cunard- och Americanlinierna, hvilka hafva de största, bekvämate och mest snabbgående ångare i världen.

Att ens antydningssvis omnämna den svenska hufvudstadens märkvärdigheter låter sig ej göra inom ramen af denna korta skildring.

Likväl vill jag icke med tystnad förbigå den nya och eleganta saluhallen vid Östermalmstorg, som jag ej sett tillföre. Till den i smakfull roh-baustil uppförda stora och luftiga hallen leda fyra prydliga ingångar. Vid inträdet i den höga uppvärmda hallen frapperas man ovilkorligen vid anblicken af den utsökta smak, ordning och snygghet, som är rådande öfveralt. Bland försäljerskorna funnos rätt många med ungdomsfriskt och sympatiskt utseende. De inbjudande butikerna befinna sig i den stora salens midt, och genomkorsas butikkomplexen af fyra hufvudgator. Å väggarna finnas målade en mängd annonser, ofvanför hvilka läsas gyllene visdomsregler såsom t. ex. „Morgonstund har guld i mund“, „Tid är

penningar“, „En obetald gris grymtar hela året“.
o. s. v. — — —

* * *

Onsdagen den 5 mars klockan 12 och 15 minuter på middagen skedde återfärden med Express till Hangö. Ett yrväder var i antågande, och då vi fyratiden e. m. anlände till Sandhamn, var ovädret i full fart. I afvaktan på telegram från rederiet stannade vi en halftimmes tid. En af besättningen jämte två passagerare gingo öfver isen till telegrafstationen, därifrån de återkommo med en depesch från kapten Carl Korsman, som befann sig i Helsingfors.

Det lakoniska telegrammet lydde „Storm“!

På aftonen, sedan snötjockan något skingrats, lät kapten Granroth sätta maskinen i gång. Dessförinnan hade kapten G. tillsagt däckspassagerarne att „skaffa“ (spisa) i god tid.

„Snart kommer en och annan bland Er att få stå på hufvudet“, yttrade han på sitt lugna och torroliga vis.

Då vi hunnit omkring ett par engelska miles ut till hafs, återkom snöyrnan, åtföljd af stark SSV storm. Knappast inslumrad väktes jag af häftiga slingringar samt ett skvalpande ljud, liknande det som åstadkommas genom en smörtjärnas evolutioner.

„Himmelshöga vägen sköljer öfver skutan.
Pumpa, pumpa, pumpa, alle man på däck!“

Kommen på mellandäck, mätte mig en syn af villervalla och oordning. Genom babords spygattar och portarnas springor förssade vatten in i långa banor. Korgar, flaskor, krus, kappsäckar och hattaskar kastades omkring i en infernalisk oordning, och midskepps hördes jämmer och tandagnisslan från en hop sjösjuke, som vältrat sig på storluckan.

Från öfre däck tedde sig en „rysligt vacker“ anblick. Höga somi hus vräkte vågorna emot ångarens styrbordsläring. Det fradgande salta skummet yrde omkring öfveralt, bildande en beklädnad af is på såväl däck som vanter och stag.

För en och annan började det att slå „kalla ringar kring ryggraden“, men hvarje känsla af fruktan gick öfver vid åsynen af kapten Granroths resliga, manliga gestalt på kommandobryggan, där han stod bredvid lotsstyrman Friberg, kallblodig och lugn.

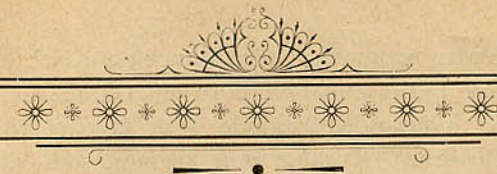
Och så föll den mörka natten ned på det upprörda hafvet.

„Blott i nattens dunkel vi se de världar därofvän,
Solens bländande ljus gömma dem bort för vår syn.
Så ock förnuftet; det dagar de jordiska närmade tingen.
Men förborgar det land tron öfver skyarne ser“.

Vid midnattstid passerade vi förbi Finlands Edystone, Bogskärs fyrbåk, omhvärd af fräsande bränningar, som slog upp ända till tornets öfre våningar. Att kommunicera med fyrbetjäningen var under nuvarande förhållanden otänkbart.

Hela natten och en stor del af påföljande dag fingo vi, eller rättare sagdt Express med dess hurtige befälhafvare och raska besättning kämpa mot vind och vilda vågor. Stormen hade uppnått en styrka af 24 meter i sekunden kl. 4 på morgonen; omsider vid middagstiden fingo vi sikte på Hangö båk. Likväl gick det ännu omkring en timmes tid att svaja på öppna hafvet i afvaktan på säkrare landkänning. Och å norra sidan om Båkländet mötte oss väldiga drifisfält af stundom ända till en meters tjocklek. Express, som då ännu icke hade att lita på någon handräkning af „Murtaja“, hvilken låg å Finnboda slip i Stockholm under arbete, rände med ett åsklikt brak genom isvallen, som segnade under tyngden af förstäfven.

Klockan var 4 e. m. då „Express“ omsider lade till vid Hangö skeppsbro, hälsad välkommen af en talrik skara stadsbor, som varit oroliga för ångarens öde.

En åländsk „Wilhelm Tell“.

Folksägen från Geta.

Den nordligaste bland församlingarna på fasta Åland är Geta kapell, som i alla riktningar genomkorsas af branta bärgsryggar, hvilka utgrena sig ifrån den 600 fot höga Orrdalsklint i Saltviks socken. På grund af sin vilda naturskönhet har också Geta af turister erhållit binnamnet Ålands Schweiz. Iföljd af traktens isolerade läge från stora världens buller och bång, hafva också invånarne blifvit främmande för det öfriga Åland, hvarför de framlefvat ett afsöndradt lif på samma sätt som t. ex. kökarbonden och i följd därpå bevarat sina gamla traditionela plägseder och sin karaktäristiska egendomlighet så godt som oberörda af den allt nivellerande tidsandan.

Sedan gammalt hafva blindskären och klippreflarne i Bottenhafvet norr om Getabärgen varit af sjöfarande fruktade som mycket vådliga att passera. Olycklig den seglare, som vågade sig i storm och mörker bland dessa rytande bränningar utan en erfaren lots.

År 1714 sågs en höstdag, då det stormade som värst, en örlogsflootta manövrera ute på Bottenhafvet i trakten af Djupviken. Det fans icke någon lots, som ville ens emot en tunna guld i belöning vedervåga sitt lif för att föra den fiendliga flottan i hamn genom det trånga sund, som från öppna hafvet tränger in mellan branta klippor och bärg. Och i själfva verket skulle icke ens under mindrê farliga omständigheter det funnits någon ålänning, äreförgäten nog att förråda sin fädernebygd.

Då dyker plötsligt upp bland de skumhöljda vågtopparna en skötbåt, manövrerad af en oförvägen ensam man, som med säker hand styrde emot den ryska flottan. Det var ingen mer och ingen mindre än ägaren till Bollstaholms säteri i Geta, kommandörkaptenen vid svenska flottan, Nils Åhman, känd och okänd kring hela Åland för sitt vilda och obändiga sinnelag.

På stränderna i närheten af inloppet till Djupviken hade samlats en hop beväpnade „getkarlar“ och nyfikna „getkarlskvinnor“. Så snart man igenkände den hatade och fruktade Bollsta-

holmsherren, ljud knallen från ett par dussin „skälabössor“, hvilkas mynningar voro riktade mot ett och samma mål. Men i samma ögonblick sjönk skötbåten ned i en vågdal, medan kulorna susade en fann öfver Åhmans hufvud.

Innan „getkarlarne“ hunnit ladda ånyo, var kommandörkaptenen utom skotthåll, samt inom några minuter ombord på det första bland de fiendtliga fartygen, obekymrad om de svordomar och förbannelser, som utöstes mot honom af de på bärgen posterande ålänningarna.

„Kto tamm?“ (wer da?) röt den ryske befälhafvaren barskt.

„Njepriatelj korolja“ (konungens fiende), svarade Åhman käkt, „som kommer för att erbjuda er sin hjälp, blott ni lofvar att behålla mig ombord, ty kommer jag i mina landsmäns klor, så väntar mig stupstocken med stegel och hjul. Har ni någonting emot att jag tager ro-dret om hand? Inom en half timme skall hela flottan vara i säkerhet uti Djupviks hamn. Låt mig försöka.“

„Valjai!“ (låt gå!), ljud den ryske befälhafvarens lakoniska svar.

Med kraftig arm fattade Åhman tag i raten, vinden fylde åter de svällande seglen och för styrbordshalsar länsade örlogsmannen undan mot land. Ombord på de öfriga fartygen styrde man under jubelrop och sång i kommandörskepets kölvatten.

Men i samma ögonblick, som man skulle dubblera en klippudde vid inloppet till Djupviken, kastade Åhman om rodret, ilade för-ut och med en öfvermänsklig ansträngning kastade sig den djärfve kommendörkaptenen på en klippaf-sats. Hela den ryska flottan skall, enligt folk-traditionen, ha krossats i spillror.

Efter denna bragd blef Åhman af svenska regeringen hedrad med flere utmärkelser för visadt mannamod och dödsförakt. Hans porträtt finnes förvaradt i Geta kapellkyrka, och att döma af detsamma skulle Åhman haft en bister och skräckinjagande uppsyn, hvilken icke förfelade sin värkan på vän eller fiende.

Förgänglighet.

*Brusande böljor bryta,
Brottas mot bråddjup strand;
Hvinande vindar ila
Hän öfver haf och land.*

*Lindarnes löfskrud fallit
Skälfvande ned till jord,
Foglarnes fröjdetoner
Ljuda ej mer i nord.*

*Bort dö de blyga blommor
Stormen dem sköflat har.
Sommarens fägring flyktat,
Minnet är endast kvar.*

Så skola vi ock digna
 Slagne af dödens glaf;
 Jordlifvets djärfa drömmar
 Lyktas i öppnad graf.

Fåfäng förblir vår äflan,
 Flyktig hvar jordisk fröjd,
 Du endast trotsar döden,
 Herre i himlens höjd!

Hangö i november 1892.

O. Olander

Största lager. Prima kvalitet.

Skilnadstorget 2.

Carl Fallenius.
 HANGÖ.
 Rak- & Frisérsalong
 samt
 Parfymhandel.

Tapetserarearbeten, om-
 stoppning af möbel och ma-
 drasser samt diverse repara-
 tioner. Äfven slupinrednin-
 gar. J. Söderlund, tapetse-
 rare, Fabriksg. 27, Styrmg. 6.

J. K. Strömmer, glasmästare
 och förgyllare, Annegatan 6.
 Obs! All slags repara-
 tion af fönster m. m. emot-
 tages.

Vapenremontör: Alex. Da-
 vidson, Norra Esplanadgatan
 41, utför alla till yrket hö-
 rande arbeten.

Obs! Velocipeder repare-
 ras billigt!

Fr. Sundstens Orangeri, Ban-
 gatan 20. Utföres de smak-
 fullaste såväl Buketter, Jar-
 diniärer, kransar m. m.
 Telefon 190.

S. Eriksson, Styrmansgatan
 9. Telefon 1568. Hembageri,
 skeppsbröd, spisbröd m. m.
 Försäljning af svenska och
 finska tidningar.